

PAUL
AUSTER
ΣΑΝΣΕΤ
ΠΑΡΚ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΣΠΥΡΟΣ ΓΙΑΝΝΑΡΑΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Μάιλς Χέλερ

ΣΧΕΔΟΝ ΕΝΑΝ ΧΡΟΝΟ ΤΩΡΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΕΙ ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΑ πράγματα. Τουλάχιστον δύο φωτογραφίσεις τη μέρα, ενίοτε μέχρι και έξι ή επτά. Κάθε φορά που μπαίνει με την κουστωδία του σε κάποιο από τα σπίτια, έρχεται αντιμέτωπος με τα πράγματα, τα αναρίθμητα σκόρπια πράγματα τα οποία άφησαν πίσω τους οι οικογένειες που έφυγαν. Οι απόντες είχαν όλοι τους αποχωρήσει μέσα σε φοβερή βιασύνη, ντροπή και σύγχυση, ενώ είναι βέβαιο πως, όπου κι αν έχουν εγκατασταθεί τώρα –εφόσον έχουν βρει ένα μέρος να ζουν και δεν κοιμούνται στους δρόμους–, η νέα τους κατοικία είναι μικρότερη από εκείνη που εγκατέλειψαν. Κάθε σπίτι και μια ιστορία χρεοκοπίας, πτώχευσης και ανεκπλήρωτων οφειλών, χρέους και κατάσχεσης. Αυτός έχει αναλάβει να καταγράψει τα τελευταία, εναπομείναντα ίχνη εκείνων των διασκορπισμένων ζώων, προκειμένου να αποδείξει ότι οι εξαφανισμένες οικογένειες έμεναν κάποτε εδώ, ότι τα φαντάσματα των ανθρώπων που δεν θα συναντήσει και δεν θα γνωρίσει ποτέ εξακολουθούν να βρίσκονται ανάμεσα στα πράγματα που είναι παρατημένα μέσα στα άδεια σπίτια.

Η δουλειά αυτή λέγεται απομάκρυνση οικιακής σαβούρας

και την έχει επωμιστεί ένα τετραμελές συνεργείο για λογαριασμό της κτηματομεσιτικής εταιρείας Ντάνμπαρ. Αυτή αναθέτει υπεργολαβία τη «συντήρηση σπιτιών» σε τοπικές τράπεζες, στις οποίες τώρα ανήκουν οι εν λόγω ιδιοκτησίες. Οι αχανείς επίπεδες εκτάσεις της νότιας Φλόριντα είναι γεμάτες με τέτοια ορφανέμενα κτίρια και, καθώς η μέριμνα των τραπεζών είναι να τα πουλήσουν ξανά το συντομότερο δυνατόν, τα εγκαταλελειμμένα σπίτια πρέπει να καθαριστούν, να επισκευαστούν και να είναι έτοιμα να υποδεχτούν τους επίδοξους αγοραστές. Σε έναν κόσμο γονατισμένο από οικονομικές καταστροφές και αδυσώπητες δοκιμασίες που συνεχώς γιγαντώνονται, η δουλειά αυτή είναι από τις ελάχιστες προσοδοφόρες στην περιοχή. Αναμφίβολα είναι τυχερός που την έχει βρει. Δεν ξέρει πόσο ακόμη θα μπορέσει να την αντέξει, όμως ο μισθός είναι αξιοπρεπής, και στη χώρα των ολοένα και λιγότερων θέσεων εργασίας αυτή είναι κάτι παραπάνω από καλή δουλειά.

Στην αρχή, η ακαταστασία, η βρόμα και η παραμελημένη όψη των σπιτιών τον συγκλόνιζαν. Τα περισσότερα από αυτά οι προηγούμενοι ιδιοκτήτες τους τα είχαν αφήσει σε άθλια κατάσταση. Συνήθως αντικρίζει το αποτέλεσμα ενός ξεσπάσματος οργής και βίας, ενός ιδιότροπου βανδαλισμού – ανοιχτές βρύσες σε νιπτήρες και μπανιέρες που ξεχειλίζουν, σφυροκοπημένους, σπασμένους τοίχους, καλυμμένους με αισχρά γκράφιτι ή διάστικτους από σφαίρες. Για να μην πούμε τίποτα για τους ξηλωμένους χάλκινους σωλήνες, τα κατεστραμμένα με χλωρίνη χαλιά, τους σωρούς από κόπρανα στο πάτωμα του σαλονιού. Αυτά είναι ακραία, ίσως, παραδείγματα ενστικτωδών πράξεων, συνέπεια του μένους των εκδιωγμένων· αηδιαστικά, αλλά κατανοητά τεκμήρια απελπισίας. Όταν μπαίνει σε κάποιο σπίτι, ανοίγει πάντα τις πόρτες με φόβο, ακόμα κι αν δεν αισθάνεται έντονη αηδία. Αναπόφευκτα, το πρώτο πράγμα που έχει να αντι-

μετωπίσει είναι η δυσωδία, η εισβολή στα ρουθούνια ενός αέρα ξινισμένου, η σταθερή μυρωδιά από μούχλα, χαλασμένο γάλα, γατίσιες ακαθαρσίες, μαγαρισμένες λεκάνες και σάπια τρόφιμα στον πάγκο της κουζίνας. Ούτε ο φρέσκος αέρας που μπαίνει από τα ανοιχτά παράθυρα δεν μπορεί να εξαφανίσει αυτές τις μυρωδιές. Ούτε το πιο μεθοδικό, το πιο προσεκτικό καθάρισμα δεν μπορεί να αφαιρέσει αυτή τη δυσσομία της ήττας.

Έπειτα, υπάρχουν πάντοτε τα αντικείμενα, τα ξεχασμένα αγαθά, τα εγκαταλελειμμένα πράγματα. Οι φωτογραφίες του αριθμούν ήδη μερικές χιλιάδες. Στο διαρκώς εμπλουτιζόμενο αρχείο του μπορεί κανείς να βρει εικόνες από βιβλία, παπούτσια, ελαιογραφίες, πιάνα, τοστιέρες, κούκλες, σετ τσαγιού, αλλά κι από βρόμικες κάλτσες, τηλεοράσεις, επιτραπέζια παιχνίδια, βραδινά φορέματα, ρακέτες του τένις, καναπέδες, μεταξωτά εσώρουχα, πιστόλια σιλικόνης, πινέζες, πλαστικά στρατιωτικά, κραγιόν, όπλα, λεκιασμένα στρώματα, μαχαιροπίρουνα, μάρκες του πόκερ, συλλογές γραμματοσήμων. Καθώς και την εικόνα ενός νεκρού καναρινιού πεσμένου στον πάτο του κλουβιού του. Δεν ξέρει γιατί αισθάνεται την ανάγκη να τραβήξει αυτές τις φωτογραφίες. Έχει απόλυτη συνείδηση πως πρόκειται για μια ανιαρή, εντελώς ανώφελη ασχολία. Κάθε φορά ωστόσο που μπαίνει σε ένα σπίτι, νιώθει ότι τα πράγματα του φωνάζουν, του μιλάνε με τις φωνές των ανθρώπων που δεν είναι πια εκεί, ζητώντας του να τα κοιτάξει για τελευταία φορά προτού απομακρυνθούν. Τα άλλα μέλη της ομάδας τον πειράζουν για τη μανία του με τις φωτογραφίες, εκείνος όμως δεν τους δίνει καμία σημασία. Κατά τη γνώμη του, είναι άνθρωποι μηδαμινής αξίας και τους περιφρονεί όλους βαθιά. Ο ανεγκέφαλος Βίκτορ, το αφεντικό της ομάδας, ο τραυλός και πολυλογάς Πάκο, μα κι ο χοντρός, πάντα λαχανιασμένος Φρέντι – οι τρεις σωματοφύλακες της συμφοράς. Ο νόμος λέει πως όλα τα σωζόμενα αντικείμενα

κάποιας αξίας πρέπει να παραδίδονται στην τράπεζα, η οποία είναι υποχρεωμένη να τα επιστρέψει στους ιδιοκτήτες τους. Οι συνάδελφοί του όμως αρπάζουν ό,τι τους αρέσει χωρίς δεύτερη σκέψη. Τον θεωρούν ηλίθιο που γυρίζει την πλάτη του σε τέτοια λάφυρα – ουσίσι, ραδιόφωνα, σιντί πλέρ, εξοπλισμό τοξοβολίας, πορνοπεριοδικά. Εκείνος ωστόσο το μόνο που θέλει είναι οι φωτογραφίες του· όχι τα αντικείμενα, αλλά τις φωτογραφίες των αντικειμένων. Εδώ και λίγο καιρό, έχει τη συνήθεια να μιλάει όσο το δυνατόν λιγότερο όταν εργάζεται. Ο Πάκο κι ο Φρέντι αποφάσισαν να τον φωνάζουν Ελ Μούντο.

Είναι είκοσι οκτώ χρόνων και, απ' όσο μπορεί να καταλάβει τον εαυτό του, δεν έχει καμία φιλοδοξία, την παραμικρή φιλοδοξία, την παραμικρή ιδέα για το τι μπορεί να σημαίνει επένδυση σε ένα μέλλον που φαντάζει αληθινό. Ξέρει πως δεν πρόκειται να μείνει στη Φλόριντα για πολύ ακόμη, πως πλησιάζει η στιγμή που θα νιώσει και πάλι έντονη την ανάγκη να φύγει. Ωστόσο όμως η ανάγκη αυτή ωριμάσει μέσα του και τον κινητοποιήσει, του αρκεί να συγκεντρώνεται στο παρόν και να μη σκέφτεται το μέλλον. Αν έχει πετύχει κάτι στα επτάμισι χρόνια από τη μέρα που παράτησε το κολέγιο και πήρε τον δικό του δρόμο, είναι η ικανότητά του να ζει στο παρόν, να περιορίζει τον εαυτό του στο εδώ και τώρα. Μπορεί να μην είναι το πιο αξιέπαινο κατόρθωμα που δύναται κανείς να σκεφτεί, αλλά για την επίτευξή του χρειάστηκε να επιδείξει σημαντική πειθαρχία και αυτοέλεγχο. Να μην κάνει σχέδια, που σημαίνει να μην τρέφεις επιθυμίες και ελπίδες, να είσαι ικανοποιημένος με τη μοίρα σου, να αποδέχεσαι ό,τι σου παρέχει ο κόσμος από τη μια ανατολή της μέρας μέχρι την άλλη, ώστε να ζεις επιθυμώντας τα ελάχιστα, τα ανθρωπίνως ελάχιστα.

Περίορισε τις επιθυμίες του μία μία ζώντας σχεδόν με τα απολύτως απαραίτητα. Έκοψε το κάπνισμα και το ποτό, έπαψε

να τρώει σε εστιατόρια, δεν έχει δική του τηλεόραση, ραδιόφωνο ή υπολογιστή. Θέλει να ανταλλάξει το αυτοκίνητό του με ένα ποδήλατο, αλλά δεν γίνεται να απαλλαγεί από αυτό, καθώς οι αποστάσεις που πρέπει να διανύει για να πηγαίνει στη δουλειά είναι πολύ μεγάλες. Το ίδιο ισχύει και για το κινητό τηλέφωνο, το οποίο θα πετούσε ευχαρίστως στα σκουπίδια. Το χρειάζεται όμως κι αυτό στη δουλειά του και συνεπώς είναι αναγκασμένος να το κουβαλάει στην τσέπη του. Η ψηφιακή μηχανή είναι ίσως μια υπερβολή, αλλά, με δεδομένη τη μονοτονία της σκληρής κι ατελείωτης εργασιακής ρουτίνας, αισθάνεται ότι του σώζει τη ζωή. Το νοίκι του είναι χαμηλό, γιατί μένει σε ένα μικρό διαμέρισμα σε μια φτωχική γειτονιά. Πέρα από τα χρήματα που ξοδεύει για τις βασικές του ανάγκες, η μοναδική πολυτέλεια που επιτρέπει στον εαυτό του είναι η αγορά βιβλίων τσέπης, κυρίως μυθιστορημάτων. Αμερικανικά, αγγλικά και ξένα μυθιστορήματα σε μετάφραση. Εντέλει όμως τα βιβλία δεν είναι πολυτέλεια, μα ανάγκη, κι η ανάγνωση είναι μια εξάρτηση απ' την οποία δεν επιθυμεί να γιατρευτεί.

Αν δεν υπήρχε το κορίτσι, το πιθανότερο είναι πως θα έφευγε πριν από το τέλος του μήνα. Είχε συγκεντρώσει αρκετά χρήματα και θα μπορούσε να πάει όπου ήθελε. Η αλήθεια είναι ότι είχε μαζέψει κι αρκετό από τον ήλιο της Φλόριντα, ο οποίος, όπως κατάλαβε ύστερα από πολλή σκέψη, κάνει περισσότερο κακό στην ψυχή παρά καλό. Κατά τη γνώμη του, πρόκειται για έναν μακιαβελικό, υποκριτικό ήλιο. Το φως που εκπέμπει δεν φωτίζει, αλλά μάλλον συσκοτίζει τα πράγματα· σε τυφλώνει με την αδιάκοπη ακτινοβολία του, σε μαστιγώνει με εκρήξεις ατμών, υγρασίας, σε αποπροσανατολίζει με αντανakλάσεις και λαμπυρίζοντα κύματα απόλυτης κενότητας. Λάμπει και τυφλώνει, χωρίς να προσφέρει καμία ουσία, καμία ηρεμία, καμία ανάπαυλα. Παρ' όλα αυτά, κάτω απ' αυτό τον ήλιο ήταν που πρω-

τοείδε το κορίτσι και, καθώς του είναι αδύνατο να πάψει να ασχολείται μαζί της, συνεχίζει να ζει με αυτόν τον ήλιο πασχίζοντας να τον αποδεχτεί.

Το όνομά της είναι Πιλάρ Σάντσες. Τη γνώρισε πριν από έξι μήνες σ' ένα πάρκο· μια εντελώς τυχαία συνάντηση ένα Σάββατο, αργά το απόγευμα στα μέσα Μαΐου. Η πιο απρόσμενη κι απίθανη συνάντηση που έγινε ποτέ. Εκείνη καθόταν στο γρασίδι διαβάζοντας ένα βιβλίο. Καθισμένος σε απόσταση ούτε τριών μέτρων, διάβαζε κι εκείνος συμπτωματικά το ίδιο βιβλίο, στην ίδια ακριβώς έκδοση με μαλακό εξώφυλλο. Ο *Μεγάλος Γκάτσμπι*. Το διάβαζε για τρίτη φορά από τότε που ο πατέρας του του το έκανε δώρο για τα γενέθλιά του, όταν έκλεισε τα δεκαέξι. Καθόταν εκεί ήδη περίπου μισή ώρα, βυθισμένος στην ανάγνωση και αποκομμένος από το περιβάλλον, όταν άκουσε κάποιον να γελάει. Γύρισε προς το μέρος της. Σ' εκείνη την πρώτη, τη μοιραία ματιά που της έριξε, ενώ στεκόταν εκεί και του χαμογελούσε δείχνοντάς του τον τίτλο του βιβλίου της, υπέθεσε ότι πρέπει να ήταν μικρότερη από δεκαέξι, κοριτσόπουλο στην πραγματικότητα ακόμη. Μια έφηβη με στενό κομμένο σορτσάκι, σανδάλια κι ένα προκλητικό εξώπλατο μπλουζάκι, ό,τι τέλος πάντων φοράει κάθε νοστιμούτσικη κοπέλα σε όλη την επαρχία της ηλιόλουστης Φλόριντα. Σχεδόν μωρό, μονολόγησε. Κι όμως, να που είναι εδώ μπροστά του, με τα λεία, ακάλυπτα άκρα της και το έξυπνο, χαμογελαστό της πρόσωπο. Εκείνος, που σπανίως χαμογελάει σε άνθρωπο, κοίταξε τα σκούρα, ζωντανά της μάτια και της χαμογέλασε με τη σειρά του.

Έξι μήνες αργότερα, εξακολουθεί να είναι ανήλικη. Στο δίπλωμα οδήγησης γράφει ότι είναι δεκαεπτά και ότι πρόκειται να κλείσει τα δεκαοκτώ τον ερχόμενο Μάιο. Συνεπώς θα πρέπει να προσέχει πώς της φέρεται όταν εμφανίζεται μαζί της δημόσια, να αποφεύγει πάση θυσία καθετί το οποίο θα μπορούσε να

εγείρει υποψίες σε οποιονδήποτε φιλήδονο, γιατί αρκεί ένα τηλεφώνημα στην αστυνομία από κάποιον εκνευρισμένο κουτομπόλη για να βρεθεί στη φυλακή από τη μια στιγμή στην άλλη. Η Πιλάρ είναι μαθήτρια στην τελευταία τάξη στο Λύκειο Τζον Φ. Κένεντι, με πολύ καλές επιδόσεις. Κάνει όνειρα για σπουδές στο κολέγιο και για μια μελλοντική ζωή ως νοσοκόμα. Κάθε πρωί, εκτός από τα Σαββατοκύριακα και τις διακοπές, την πηγαίνει με το αυτοκίνητο στο σχολείο. Δεν την αφήνει όμως μπροστά στο κτίριο. Θα ήταν πολύ παρακινδυνευμένο. Μπορεί να τους δει κάποιος καθηγητής ή κάποιος εργαζόμενος στο σχολείο και να σημάνει συναγερμός. Σταματάει, λοιπόν, τρία τέσσερα τετράγωνα πριν από το Κένεντι και την κατεβάζει εκεί. Δεν τη φιλάει φεύγοντας. Ούτε την αγγίζει. Εκείνη θλίβεται που τον βλέπει έτσι συγκρατημένο, γιατί στο μυαλό της είναι ήδη μια ενήλικη γυναίκα. Αποδέχεται όμως αυτή την προσποιητή αδιαφορία, επειδή της έχει πει πως έτσι πρέπει.

Οι γονείς της Πιλάρ σκοτώθηκαν σε τροχαίο πριν από δύο χρόνια. Προτού μετακομίσει στο διαμέρισμά του τον περασμένο Ιούνιο, μετά το τέλος του σχολικού έτους, ζούσε με τις τρεις αδελφές της στο πατρικό σπίτι. Με την εικοσάχρονη Μαρία, την εικοσιτριάχρονη Τερέζα και την εικοσιπεντάχρονη Άντζελα. Η Μαρία σπουδάζει αισθητικός σε ένα κολέγιο. Η Τερέζα εργάζεται ως ταμίας σε μια τοπική τράπεζα. Η Άντζελα, η ομορφότερη της παρέας, εργάζεται στην υποδοχή ενός κοκτέιλ μπαρ. Σύμφωνα με την Πιλάρ, ορισμένες φορές κοιμάται με τους πελάτες για χρήματα. Προσθέτει αμέσως ότι αγαπάει την Άντζελα, ότι αγαπάει όλες τις αδελφές της, αλλά χαίρεται που έχει φύγει πλέον από το σπίτι, το οποίο είναι γεμάτο με υπερβολικά πολλές αναμνήσεις από τη μητέρα και τον πατέρα της. Εκτός αυτού, νιώθει μεγάλη ανακούφιση που δεν τσακώνεται πια με την Άντζελα. Είναι πολύ θυμωμένη μαζί της, γιατί πιστεύει ότι είναι αμαρτία

μια γυναίκα να πουλάει το κορμί της. Ναι, του ομολογεί, μπορεί το διαμέρισμά του να είναι παλιό και σαραβαλιασμένο, μπορεί το σπίτι της να είναι πιο μεγάλο και άνετο, όμως στο δικό του δεν έχει τον δεκαοκτώ μηνών Κάρλος Τζούνιор. Αυτό είναι μια ακόμα τεράστια ανακούφιση. Συγκριτικά με άλλα παιδιά, ο γιος της Τερέζα δεν είναι κακός. Το ότι η Τερέζα όμως δεν μπορεί να κάνει κάτι για τον μετατεθειμένο στο Ιράκ σύζυγό της και για τις άπειρες ώρες δουλειάς στην τράπεζα, δεν της δίνει το δικαίωμα να επιφορτίζει, απηυδισμένη καθώς είναι, τη μικρή της αδελφή με τα καθήκοντα του μπέιμπι σίτινγκ μέρα παρά μέρα. Η Πιλάρ ήθελε να είναι σωστή, δεν μπορούσε όμως να μην αγανακτεί. Χρειάζεται χρόνο για να μελετάει, θέλει να προκόψει. Πώς θα τα καταφέρει αν είναι συνεχώς απασχολημένη αλλάζοντας πάνες; Μπορεί ορισμένοι να λατρεύουν τα μωρά, εκείνη όμως δεν θέλει καμία σχέση μαζί τους. Ευχαριστώ, λέει, δεν θα πάρω.

Εκείνος θαυμάζει το πνεύμα και την εξυπνάδα της. Από την πρώτη κιόλας μέρα, όταν κάθισαν στο πάρκο κι άρχισαν να μιλούν για τον *Μεγάλο Γκάτσμπι*, τον εντυπωσίασε το γεγονός ότι διάβαζε το βιβλίο για δική της ευχαρίστηση κι όχι επειδή της το είχε ζητήσει κάποιος καθηγητής στο σχολείο. Συνεχίζοντας την κουβέντα τους, ενθουσιάστηκε όταν αυτή άρχισε να υποστηρίζει ότι ο σημαντικότερος χαρακτήρας του βιβλίου δεν είναι ούτε η Ντέιζι, ούτε ο Τομ, ούτε καν ο Γκάτσμπι, αλλά ο Νικ Κάραγουεϊ. Της ζήτησε να το εξηγήσει. Επειδή είναι το πρόσωπο που διηγείται την ιστορία, του είπε. Είναι ο μοναδικός χαρακτήρας που πατάει γερά στα πόδια του, ο μόνος που μπορεί να δει πέρα από τον εαυτό του. Οι άλλοι είναι όλοι τους χαμένοι και ρηχοί άνθρωποι. Χωρίς τη συμπόνια και την κατανόηση του Νικ, δεν θα ήμασταν σε θέση να αισθανθούμε το παραμικρό γι' αυτούς. Το βιβλίο εξαρτάται από τον Νικ. Αν ένας παντογνώστης αφηγητής διηγούνταν την ιστορία, θα ήταν μια αποτυχία.

PAUL AUSTER

2008, η οικονομική κρίση μαστίζει τις ΗΠΑ. Τέσσερις εικοσάρηδες κάνουν κατάληψη σ' ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι στο Σάνσεϊ Παρκ, μια άγρια γειτονιά του Μπρούκλιν. Ο Μπινγκ Νέιθαν, ο επικεφαλής της ομάδας, ένας τύπος που περνά τη μέρα του στο Νοσοκομείο Σπασμένων Αντικειμένων επιδιορθώνοντας κειμήλια· η Έλεν, μια μελαγχολική καλλιτέχνίδα που καταλαμβάνεται από ερωτικά οράματα· η Άλις, μια φοιτήτρια που προσπαθεί να ολοκληρώσει τη διατριβή της, και ο Μάιλς, ένας φυγάς. Καταρρακωμένος από τις ενοχές του για τον θάνατο του αδελφού του, ο Μάιλς έχει διακόψει κάθε επικοινωνία με την οικογένειά του. Για ένα διάστημα είχε καταφύγει στη Φλόριντα, όπου εργαζόταν σε συνεργείο καθαρισμού κατασχεμένων σπιτιών από τη σαβούρα που άφηναν πίσω τους οι ιδιοκτήτες τους μες στην απόγνωση και την οργή τους. Ο Μάιλς επιστρέφει στη Νέα Υόρκη όταν η ερωτική του σχέση με μια κουβανοαμερικάνα πιτσιρίκα μπαίνει σε επικίνδυνη τροχιά. Η μετακόμιση αυτή θα έχει απρόβλεπτες συνέπειες τόσο για τον ίδιο όσο και για τους συγκατοίκους του... Το *Σάνσεϊ Παρκ* αφηγείται μια ιστορία για το πώς μπορεί κανείς να επιστρέψει σε έναν κόσμο που έχει αφήσει οριστικά πίσω του και πώς γίνεται να ξανασμίξει με τους ανθρώπους βγαίνοντας από την εξορία και την απομόνωση τις οποίες είχε ο ίδιος επιλέξει. Ο Auster αποδεικνύεται για άλλη μια φορά ευφυής στιλίστας, γράφοντας ένα παθιασμένο μυθιστόρημα για τη σύγχρονη Αμερική και τα φαντάσματά της.

«Έντονο και συναρπαστικό».

Times Literary Supplement

«Δεν το αφήνεις από τα χέρια σου. Ο Auster έχει έμφυτο το χάρισμα της αφήγησης».

Time Out

ISBN 978-960-566-370-4

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6370